HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

24 noiembrie 2015*

„FEOGA — Secțiunea «Garantare» — FEGA și FEADR — Corecție financiară aplicată pentru nedeclararea unor dobânzi — Obligația de motivare — Obligația de contabilizare a dobânzilor — Articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 — Principiul echivalenței — Obligația de diligență”

În cauza T-126/14,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de M. K. Bulterman, de J. Langer și de M. Noort, în calitate de agenți,

reclamant,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de H. Kranenborg și de P. Rossi, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei de punere în aplicare 2013/763/UE a Comisiei din 12 decembrie 2013 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli contractate de statele membre în cadrul secțiunii „Garantare” a Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) (JO L 338, p. 81),

TRIBUNALUL (Camera a doua),

compus din doamna M. E. Martins Ribeiro (raportor), președinte, și din domnii S. Gervasoni și L. Madise, judecători,

grefier: domnul J. Plingers, administrator,

având în vedere la fază scrisă a procedurii și în urma ședinței din 21 aprilie 2015,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: neerlandeza.

Hotărâre

Cadrul juridic

Reglementarea de bază: Regulamentul (CEE) nr. 729/70 și Regulamentele (CE) nr. 1258/99 și nr. 1290/2005

1 Reglementarea de bază privind finanțarea politicii agricole comune o constituie, în ceea ce privește cheltuielile contractate de statele membre începând cu data de 16 octombrie 2006 și cheltuielile contractate de Comisia Comunităților Europene începând cu data de 1 ianuarie 2007, Regulamentul (CE) nr. 1290/2005 al Consiliului din 21 iunie 2005 privind finanțarea politicii agricole comune (JO L 209, p. 1, Ediție specială, 14/vol. 1, p. 193). Acest regulament a abrogat Regulamentul (CE) nr. 1258/1999 al Consiliului din 17 mai 1999 privind finanțarea politicii agricole comune (JO L 160, p. 103), care a succedat, în ceea ce privește cheltuielile contractate începând cu data de 1 ianuarie 2000, Regulamentului (CEE) nr. 729/70 al Consiliului din 21 aprilie 1970 privind finanțarea politicii agricole comune (JO L 94, p. 13).

2 Conform articolului 1 alineatul (1) și articolului 1 alineatul (2) litera (a) din Regulamentele nr. 729/70 și nr. 1258/1999, Fondul european de orientare și garantare agricolă (FEOGA) constituia o parte din bugetul comunitar și finanța, prin secțiunea „Garantare”, restituirile la exportul către țările terțe.

3 Regulamentele nr. 729/70 și nr. 1258/1999 prevedeau la articolul 8 alineatul (1) că statele membre iau, în conformitate cu actele cu putere de lege și cu actele administrative interne, măsurile necesare pentru recuperarea sumelor pierdute ca urmare a neregulilor sau a neglijenței. Potrivit articolului 8 alineatul (2) primul paragraf din aceleași regulamente, în lipsa unei recuperări complete, consecințele financiare ale neregulilor sau ale neglijenței sunt suportate de Comunitate, cu excepția celor rezultate din nereguli sau din neglijențe care sunt imputabile autorităților administrative sau altor organisme ale statelor membre. În sfârșit, atât din cuprinsul articolului 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 729/70, în versiunea sa rezultată din Regulamentul (CE) nr. 1287/95 al Consiliului din 22 mai 1995 de modificare a Regulamentului nr. 729/70 (JO L 125, p. 1), aplicabil începând cu exercițiul care a început la data de 16 octombrie 1995, cât și din cuprinsul articolului 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 1258/1999 rezulta că, *inter alia*, dobânzile aferente sumelor recuperate sau plătite tardiv sunt vărsate în contul FEOGA.

4 Potrivit articolului 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1290/2005, Fondul european de garantare agricolă (FEGA) finanțează, în contextul gestionării comune între statele membre și Uniunea Europeană, restituirile la export pentru produsele agricole către țările terțe.

5 În temeiul articolului 8 alineatul (1) litera (c) punctul (iii) din Regulamentul nr. 1290/2005, statele membre transmit Comisiei, pentru măsurile referitoare la operațiunile financiare finanțate printre altele de Fondul european de garantare agricolă (FEGA), conturile anuale ale agențiilor de plăți acreditate și o declarație de garanție semnată de persoana responsabilă cu agenția de plăți acreditată, însoțită de informațiile necesare pentru lichidare, precum și un raport de certificare întocmit de organismul de certificare.

6 Articolul 31 din Regulamentul nr. 1290/2005, intitulat „Verificarea conformității”, prevede:

„(1) În cazul în care Comisia constată că cheltuielile precizate la articolul 3 alineatul (1) și articolul 4 au fost efectuate cu încălcarea normelor [Uniunii], hotărăște ce sume urmează să fie excluse de la finanțarea [Uniunii] în conformitate cu procedura la care face trimitere articolul 41 alineatul (3).

(2) Comisia evaluează sumele care vor fi excluse pe baza gravității abaterii constatate. Comisia ține cont de natura și de gravitatea infracțiunii, precum și de prejudiciul financiar cauzat [Uniunii].

(3) Înaintea luării oricărei decizii de refuzare a finanțării, constatările în urma verificărilor Comisiei și răspunsurile statelor membre fac obiectul unei notificări scrise, iar ulterior cele două părți trebuie să încerce să ajungă la un acord asupra acțiunii ce trebuie luată.

În cazul în care nu s-a ajuns la niciun acord, statul membru poate să solicite deschiderea unei proceduri în scopul reconcilierii părților în termen de patru luni. Comisiei i se prezintă un raport privind rezultatul procedurii examinat înainte de a decide orice refuz de finanțare.

(4) Finanțarea nu poate fi refuzată pentru:

(a) cheltuielile precizate la articolul 3 alineatul (1) efectuate cu mai mult de 24 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările inspecției;

(b) cheltuielile pentru măsurile multianuale ce intră sub incidența articolului 3 alineatul (1) sau a programelor precizate la articolul 4, în cazul în care obligația finală a beneficiarului intervine cu mai mult de 24 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările inspecției;

(c) cheltuieli pentru măsurile prevăzute de programele precizate la articolul 4, altele decât cele la care face trimitere litera (b) pentru care plata sau, după caz, plata soldului de către agenția de plăți se face cu mai mult de 24 de luni înainte ca statul membru să fie notificat în scris de către Comisie cu privire la constatările inspecției.

(5) Alineatul (4) nu se aplică în următoarele cazuri:

(a) neregulile care intră sub incidența articolelor 32 și 33;

[…]”

7 Articolul 32 din Regulamentul nr. 1290/2005, intitulat „Dispoziții speciale FEGA”, prevede la alineatele (1) și (3)-(6):

„(1) Sumele recuperate ca urmare a existenței unei nereguli sau neglijențe și dobânda aferentă acestora vor fi vărsate agenției de plăți și păstrate de aceasta ca venit destinat FEGA în luna în care au fost încasați banii.

[…]

(3) Atunci când sunt trimise deconturile anuale, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) litera (c) punctul (iii), statele membre înaintează Comisiei un raport de sinteză al procedurilor de recuperare întreprinse în urma depistării neregulilor. Astfel se va obține o defalcare a sumelor rămase nerecuperate, prin procedură administrativă și/sau judiciară și pe anul în care s-a emis prima constatare administrativă sau judiciară a neregulilor descoperite.

Statele membre pun la dispoziția Comisiei detalii ale procedurilor individuale de recuperare și ale sumelor individuale rămase nerecuperate.

(4) După ce procedura precizată la articolul 31 alineatul (3) a fost urmată, Comisia poate decide să schimbe sumele care trebuie recuperate de către statul membru în următoarele cazuri:

(a) în cazul în care, în vederea recuperării, statul membru nu inițiază toate procedurile administrative sau judiciare prevăzute de legislația internă și comunitară în decurs de un an de la data primei constatări administrative sau judiciare;

(b) în cazul în care nu există nicio constatare administrativă sau judiciară ori întârzierea constatării conduce la periclitarea recuperării sau neregularitatea nu a fost inclusă în raportul de sinteză prevăzut la primul paragraf de la primul alineat din prezentul articol pentru anul în care se face prima constatare administrativă sau judiciară.

(5) În cazul în care recuperarea nu se produce în decursul a patru ani de la constatarea administrativă sau judiciară sau în decurs de opt ani de la inițierea unei acțiuni într-o instanță națională, 50 % din consecințele financiare nerecuperate vor fi suportate de statul membru în cauză și 50 % de bugetul [Uniunii].

Statele membre indică separat în raportul de sinteză menționat la primul paragraf din alineatul (3) sumele nerecuperate în termenele prevăzute la primul paragraf din prezentul alineat.

Distribuția sarcinii financiare generate de nerecuperare în conformitate cu primul paragraf se face fără a aduce atingere cerinței conform căreia statul membru în cauză trebuie să urmeze procedurile de recuperare, în conformitate cu articolul 9 alineatul (1) din prezentul regulament. Cincizeci la sută din sumele astfel recuperate se creditează către FEGA, după aplicarea deducerilor prevăzute la alineatul (2) din prezentul articol.

Atunci când în contextul procedurii de recuperare se constată absența oricărei nereguli printr-un act administrativ sau juridic având caracter definitiv, statul membru în cauză declară către FEGA drept cheltuială sarcina financiară ce îi revine în conformitate cu primul paragraf.

Cu toate acestea, în cazul în care, din motive ce nu pot fi atribuite statului membru în cauză, recuperarea nu poate avea loc în termenul limită precizat la primul paragraf și suma care trebuie recuperată depășește 1 MEUR, Comisia poate, la cererea statului membru, să extindă termenul până la maximum 50 % din termenele inițiale.

(6) În cazul în care există o justificare pentru a acționa în acest mod, statele membre pot decide să nu inițieze procedurile de recuperare. O asemenea decizie poate fi luată numai în următoarele situații:

(a) în cazul în care costurile deja suportate și cele estimate pentru recuperare depășesc valoarea ce trebuie recuperată sau

(b) în cazul în care recuperarea se dovedește imposibilă din cauza insolvenței, înregistrată și recunoscută prin legislația internă, a debitorului sau a persoanelor juridic responsabile pentru nereguli.

Statul membru indică separat în raportul de sinteză precizat la primul paragraf din alineatul (3) sumele pentru care a decis să nu inițieze recuperarea și motivele pentru care a luat această decizie.”

8 Potrivit articolului 34 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1290/2005, intitulat „Transferul veniturilor de la statele membre”, sumele care, în conformitate cu articolele 31-33 din același regulament, trebuie să fie plătite la bugetul Uniunii, inclusiv dobânzile aferente, se consideră venituri transferate în sensul articolului 18 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 1605/2002 al Consiliului din 25 iunie 2002 privind regulamentul financiar aplicabil bugetului general al Comunităților Europene (JO L 248, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 3, 198).

9 Conform articolului 49 al doilea paragraf, Regulamentul nr. 1290/2005 se aplică începând cu 1 ianuarie 2007. Cu toate acestea, din textul articolului 49 al treilea paragraf a doua liniuță din acest regulament rezultă că articolul 32 din același regulament se aplică începând cu 16 octombrie 2006 pentru cazurile comunicate în cadrul articolului 3 din Regulamentul (CEE) nr. 595/91 al Consiliului din 4 martie 1991 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 283/72 (JO L 67, p. 11, Ediție specială, 03/vol. 9, p. 166) și în privința cărora, până la 16 octombrie 2006, nu s-a realizat recuperarea completă.

Regulamentele de punere în aplicare

Regulamentul nr. 595/91

10 Articolul 3 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 595/91 prevede că, în termen de două luni de la sfârșitul fiecărui trimestru, statele membre comunică Comisiei cazurile de nereguli care au făcut obiectul unui prim act de constatare administrativă sau judiciară.

11 În plus, articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91, care a fost suprimat prin Regulamentul nr. 1290/2005, prevede că, atunci când un stat membru consideră că recuperarea completă a unei sume nu poate fi efectuată sau scontată, acesta informează Comisia, printr-o comunicare specială, în legătură cu suma care nu a fost recuperată și motivele pentru care această sumă este, în viziunea sa, imputabilă Comunității sau statului membru.

12 Regulamentul nr. 595/91 a fost abrogat, de la 1 ianuarie 2007, prin Regulamentul (CE) nr. 1848/2006 al Comisiei din 14 decembrie 2006 privind neregulile și recuperarea sumelor acordate pe nedrept în cadrul finanțării politicii agricole comune și organizarea unui sistem de informare în acest domeniu (JO L 355, p. 56, Ediție specială, 03/vol. 78, p. 189).

Regulamentul (CE) nr. 885/2006

13 Conform articolului 6 din Regulamentul (CE) nr. 885/2006 al Comisiei din 21 iunie 2006 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului nr. 1290/2005 în ceea ce privește autorizarea agențiilor de plăți și a altor entități, precum și lichidarea conturilor FEGA și FEADR (JO L 171, p. 90, Ediție specială, 14/vol. 2, p. 37), deconturile anuale menționate la articolul 8 alineatul (1) litera (c) punctul (iii) din Regulamentul nr. 1290/2005 cuprind în special tabelul sumelor care trebuie recuperate până la sfârșitul exercițiului, întocmit în conformitate cu modelul prevăzut la anexa III (denumit în continuare „tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006”).

14 Comisia a definit orientările privind depunerea tabelelor din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006 pentru exercițiile bugetare 2006 și 2007 prin documentul intitulat „Comunicare către Comitetul fondurilor agricole – Orientări privind transmiterea către Comisie până la 10 februarie 2007 a tabelului 5 din anexa III la Regulamentul [nr. 885/2006]” (denumite în continuare „Orientările din anul 2006”) și, respectiv, prin documentul intitulat „Comunicare către Comitetul fondurilor agricole – Orientări privind transmiterea către Comisie până la 1 februarie 2008 a tabelelor 1-6 din anexa III la Regulamentul [nr. 885/2006]” (denumite în continuare „Orientările din anul 2007”).

15 Articolul 11 din Regulamentul nr. 885/2006 stabilește modalitățile de punere în aplicare a procedurii de verificare a conformității instituite la articolul 31 din Regulamentul nr. 1290/2005. În plus, articolul 16 din același regulament stabilește modalitățile de punere în aplicare a procedurii de conciliere.

Regulamentele sectoriale

Regulamentul (CEE) nr. 3665/87

16 Articolul 11 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 351, p. 1), în versiunea sa rezultată din Regulamentul (CE) nr. 2945/94 al Comisiei din 2 decembrie 1994 de modificare a Regulamentului nr. 3665/87 (JO L 310, p. 57), prevedea modalitățile de recuperare a restituirilor la export primite în mod nejustificat, sancțiunile care trebuie aplicate în această privință, precum și posibilitatea de a renunța la anumite sancțiuni în caz de forță majoră. Alineatul (3) al aceluiași articol prevedea în special că, în cazul unei plăți nedatorate a unei restituiri la export, beneficiarul era obligat să ramburseze sumele primite în mod nejustificat plus dobânzi calculate în funcție de durata care s-a scurs între momentul plății și rambursare.

17 Potrivit articolului 2 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 2945/94, acest regulament se aplica exporturilor pentru care formalitățile menționate la articolul 3 sau la articolul 25 din Regulamentul nr. 3665/87 erau îndeplinite începând cu 1 aprilie 1995.

18 Regulamentul nr. 3665/87 a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 800/1999 al Comisiei din 15 aprilie 1999 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 102, p. 11), care, ulterior, a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 612/2009 al Comisiei din 7 iulie 2009 de stabilire a normelor comune de aplicare a sistemului de restituiri la export pentru produsele agricole (JO L 186, p. 1).

Regulamentul (CEE) nr. 536/93

19 Regulamentul (CEE) nr. 536/93 al Comisiei din 9 martie 1993 de stabilire a normelor de aplicare a unei prelevări suplimentare în sectorul laptelui și produselor lactate (JO L 57, p. 12, denumit în continuare, împreună cu Regulamentul nr. 3665/87, „regulamentele sectoriale”) a abrogat și a înlocuit Regulamentul (CEE) nr. 1546/88 al Comisiei din 3 iunie 1988 de stabilire a normelor de aplicare a taxei suplimentare menționate la articolul 5c din Regulamentul (CEE) nr. 804/68 (JO L 139, p. 12).

20 Potrivit articolului 3 alineatul (4) din Regulamentul nr. 536/93 și, respectiv, articolului 4 alineatul (4) din același regulament, cumpărătorul și producătorul plătesc, anterior datei de 1 septembrie a fiecărui an, cuantumul datorat organismului competent în conformitate cu modalitățile stabilite de statul membru, precizându-se că, în cazul nerespectării termenului de plată, sumele datorate sunt purtătoare de dobânzi anuale la un nivel determinat de statul membru, care nu poate fi mai mic decât nivelul dobânzii aplicat în cazul restituirii sumelor plătite în mod nejustificat.

21 Conform articolului 10 al doilea paragraf din Regulamentul nr. 536/93, acesta a devenit aplicabil începând cu perioada de 12 luni care a început la 1 aprilie 1993.

22 Regulamentul nr. 536/93 a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 1392/2001 al Comisiei din 9 iulie 2001 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 3950/92 al Consiliului de stabilire a unei prelevări suplimentare în sectorul laptelui și al produselor lactate (JO L 187, p. 19), care, ulterior, a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul (CE) nr. 595/2004 al Comisiei din 30 martie 2004 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1788/2003 al Consiliului de stabilire a unei prelevări în sectorul laptelui și al produselor lactate (JO L 94, p. 22, Ediție specială, 03/vol. 55, p. 17).

Istoricul cauzei

23 La data de 10 iulie 2003, Regatul Țărilor de Jos a adresat Comisiei o comunicare specială, în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91 (denumită în continuare „Comunicarea specială din 10 iulie 2003”). Prin această comunicare, autoritățile olandeze au informat Comisia cu privire la faptul că, din cauza falimentului și a insolvenței debitorilor avuți în vedere, recuperarea sumelor datorate în cadrul dosarului NL/98/039-Centramelk (denumit în continuare „dosarul Centramelk”) nu mai putea fi efectuată și nici scontată. Acestea au solicitat instituției ca soldul să fie imputat Comunității Europene. Respectivul dosar, care a făcut în prealabil obiectul unei comunicări în temeiul articolului 3 din Regulamentul nr. 595/91, este alcătuit din nouă cazuri individuale de fraude în legătură cu plata de către cumpărători de lapte crud a unor prelevări suplimentare în sectorul laptelui, care au fost descoperite între anii 1989 și 1990.

24 Prin scrisoarea din 21 februarie 2006, Comisia a informat autoritățile olandeze printre altele cu privire la faptul că decizia sa referitoare la dosarul Centramelk a fost amânată întrucât, în opinia serviciilor sale, recuperarea creanțelor vizate în acest dosar era încă în curs.

25 Prin scrisoarea din 4 octombrie 2006, autoritățile olandeze au atras atenția Comisiei cu privire la clasarea dosarului Centramelk. Cu această ocazie, ele au solicitat de asemenea Comisiei să adopte o decizie în legătură cu acest dosar înainte de data de 16 octombrie 2006 și să soluționeze acest dosar în temeiul dispozițiilor articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1258/1999, iar nu al dispozițiilor articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005.

26 Prin scrisoarea din 23 octombrie 2006, Comisia a informat autoritățile olandeze printre altele cu privire la faptul că nu fusese luată încă o decizie cu privire la dosarul Centramelk și că pentru cazurile care nu au fost soluționate anterior datei de 16 octombrie 2006 va face aplicarea articolului 32 din Regulamentul nr. 1290/2005.

27 La data de 27 aprilie 2007, Comisia a adoptat Decizia 2007/327/CE privind închiderea conturilor agențiilor de plată ale statelor membre referitor la cheltuielile finanțate de FEOGA, secțiunea „Garantare”, pentru exercițiul financiar 2006 (JO L 122, p. 51), prin care a aplicat articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 creanțelor vizate în dosarul Centramelk. Regatul Țărilor de Jos nu a formulat o acțiune în anularea Deciziei 2007/327.

28 Între 15 și 17 septembrie 2008, serviciile Comisiei au efectuat o investigație la agenția de plată olandeză Dienst Regelingen.

29 Prin scrisoarea din 17 iunie 2009 (denumită în continuare „prima comunicare”), trimisă în temeiul articolului 11 alineatul (1) din Regulamentul nr. 885/2006, Comisia a informat autoritățile olandeze cu privire la rezultatul investigației efectuate între 15 și 17 septembrie 2008. Scrisoarea cuprindea o anexă, intitulată „Observații și solicitări de informații”, care conținea concluziile investigației.

30 Din prima comunicare rezultă îndeosebi faptul că Comisia a considerat că autoritățile olandeze nu respectaseră în totalitate cerințele legislației Uniunii și că erau necesare măsuri corective pentru a asigura pe viitor conformitatea cu aceste cerințe. Comisia a solicitat să fie informată cu privire la măsurile corective adoptate deja și cu privire la cele preconizate, precum și cu privire la calendarul stabilit pentru punerea lor în aplicare. Pe de altă parte, aceasta a indicat că va putea exclude de la finanțarea Uniunii toate sau o parte dintre cheltuielile finanțate prin FEOGA, secțiunea „Garantare”, și prin FEGA (denumite în continuare, împreună, „fondurile”), conform articolelor 31 și 32 din Regulamentul nr. 1290/2005. În plus, se preciza că deficiențele semnalate urmau să servească drept bază de calcul al corecțiilor financiare care priveau cheltuieli contractate până la punerea în aplicare a măsurilor corective adecvate.

31 În observațiile și în recomandările care figurează în anexa la prima comunicare, pe de o parte, Comisia a subliniat, în esență, că registrul debitorilor și, prin urmare, tabelele din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006, întocmite pentru exercițiile financiare 2006 și 2007, nu conțineau dobânzile datorate pentru sumele deficitare, dat fiind că aceste dobânzi nu erau contabilizate de Dienst Regelingen decât la momentul perceperii lor. Or, în opinia sa, aceste dobânzi trebuiau să figureze în respectivele tabele, din moment ce, în lipsa unei astfel de mențiuni, sumele care fac obiectul normei prevăzute la articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 ar fi subevaluate. Pe de altă parte, Comisia a remarcat că Dienst Regelingen nu emitea avize de percepere a dobânzilor decât după recuperarea sumelor principale, și aceasta doar în ceea ce privește unele sume recuperate începând cu 16 octombrie 2007. Or, necontabilizarea dobânzilor aferente sumelor recuperate anterior acestei date ar constitui o pierdere pentru fonduri. Pe de altă parte, Comisia a solicitat autorităților olandeze să îi furnizeze anumite informații.

32 Prin scrisoarea din 21 iulie 2009, autoritățile olandeze au răspuns constatărilor efectuate de Comisie în prima comunicare.

33 Prin scrisoarea din 7 septembrie 2010, autoritățile olandeze au fost invitate de Comisie să își prezinte observațiile cu privire la aspectele în litigiu în vederea unei reuniuni bilaterale prevăzute pentru 5 octombrie 2010. Cu această ocazie, printre altele, Comisia a solicitat autorităților olandeze să calculeze cuantumul total al dobânzilor aferente tuturor recuperărilor care fac obiectul normei instituite la articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în cursul exercițiilor financiare 2006-2009.

34 Reuniunea bilaterală dintre serviciile Comisiei și autoritățile olandeze a avut loc la Bruxelles (Belgia) la 5 octombrie 2010. Procesul-verbal al acestei reuniuni a fost trimis autorităților menționate la 14 decembrie 2010.

35 Din procesul-verbal al reuniunii bilaterale rezultă că, în urma acestei reuniuni, Comisia și-a menținut pe fond concluziile cuprinse în prima comunicare, apreciind, în esență, că nu s-a perceput nicio dobândă pentru sumele rambursate anterior datei de 16 octombrie 2007, ceea ce a cauzat pierderi financiare pentru fonduri, și că dobânzile care figurează în tabelele din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006 au fost subevaluate. În opinia sa, nu a fost declarată nicio dobândă sau a fost declarat un cuantum incorect al dobânzilor, astfel că, la închiderea conturilor în anul 2006 și în anul 2007, creanțele care făceau obiectul dispozițiilor articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 nu cuprindeau cuantumul corect al dobânzilor. În consecință, aceasta a anunțat că va propune o corecție financiară, pe de o parte, pentru dobânzile nereclamate în cazul creanțelor recuperate în anul 2006 și în anul 2007 (denumite în continuare „dobânzile nereclamate”) și, pe de altă parte, pentru dobânzile nedeclarate în cazul creanțelor nerecuperate cărora le era aplicabilă norma prevăzută la articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 (denumite în continuare „dobânzile nedeclarate”) în anul 2006 și în anul 2007. În aceste condiții, Comisia a invitat autoritățile olandeze să confirme cuantumul de 60 779 de euro anunțat de Dienst Regelingen în ceea ce privește dobânzile nereclamate și să furnizeze un calcul sau o evaluare cât mai precisă posibil a cuantumului dobânzilor nedeclarate.

36 Prin scrisoarea din 11 februarie 2011, în primul rând, autoritățile olandeze au confirmat exactitatea cuantumului de 60 779 de euro în ceea ce privește dobânzile nereclamate. În al doilea rând, acestea au prezentat modul de calcul al valorii dobânzilor nedeclarate care corespunde, în opinia lor, unui cuantum total de 513 566,65 euro pentru anii 2006-2009. În această privință, autoritățile olandeze au precizat că acest calcul nu ține cont nici de creanțele referitoare la prelevările suplimentare plătite tardiv și anterioare datei de 1 aprilie 1993 (denumite în continuare „creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare”), nici de creanțele referitoare la restituiri la export primite în mod nejustificat și anterioare datei de 1 aprilie 1995 (denumite în continuare „creanțele anterioare referitoare la restituirile la export” și, împreună cu creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare, „creanțele anterioare”).

37 Prin scrisoarea din 25 noiembrie 2011, Comisia a adresat autorităților olandeze o comunicare oficială în temeiul articolului 11 alineatul (2) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 885/2006, în care și-a menținut poziția referitoare la incompatibilitatea cu dreptul Uniunii, în ceea ce privește exercițiile financiare 2006-2009, a sistemului de gestionare a creanțelor și de declarare a cazurilor de nereguli în anexa III la Regulamentul nr. 885/2006. În special, în primul rând, aceasta a indicat în anexa la această scrisoare că autoritățile olandeze au omis în mod eronat să contabilizeze dobânzile. În această privință, a precizat că, în conformitate cu Orientările din anul 2006 și din anul 2007 și astfel cum ar fi confirmat Tribunalul în Hotărârea din 22 aprilie 2010, Italia/Comisia (T-274/08 și T-275/08, Rep., EU:T:2010:154), trebuia să declare dobânzile aferente sumelor datorate în tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006, precizând că nedeclararea dobânzilor ar fi contrară articolului 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1290/2005 și ar constitui o pierdere pentru bugetul Uniunii. În al doilea rând, întrucât autoritățile olandeze excluseseră creanțele anterioare din calculul dobânzilor, Comisia a indicat că, chiar dacă regulamentele sectoriale nu instituiau nicio obligație de a aplica dobânzi, creanțele Uniunii nu pot primi un tratament mai puțin favorabil comparativ cu orice altă creanță națională. De aici ar rezulta că, în cazul în care Regatul Țărilor de Jos contabiliza, la momentul situației de fapt, dobânzi pentru creanțele naționale precum datoriile fiscale sau subvenții plătite în mod nejustificat provenind de la bugetul național, situația ar trebui să fie aceeași pentru creanțele Uniunii. Pe această bază, Comisia a considerat că dobânzile trebuiau să fie adăugate la toate sumele care figurau în tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006 începând cu anul 2006, inclusiv cele aferente creanțelor anterioare referitoare la restituirile la export și creanțelor anterioare referitoare la prelevările suplimentare care au făcut obiectul unei lichidări în anul 2006 sau în anul 2007.

38 Comisia a propus, așadar, excluderea de la finanțarea de către Uniune a sumei de 5 277 577,43 euro.

39 Prin scrisoarea din 3 ianuarie 2012, autoritățile olandeze au depus o cerere de conciliere la organul de conciliere în temeiul articolului 16 din Regulamentul nr. 885/2006. Ca reacție la această cerere, Comisia și-a menționat pe scurt poziția într-o notă pe care a adresat-o organului de conciliere.

40 La 30 aprilie 2012, organul de conciliere a comunicat raportul său final. În raport, acesta a concluzionat în special că nu a fost posibilă concilierea punctelor de vedere ale Comisiei cu cele ale autorităților olandeze. De asemenea, acesta a invitat, în esență, Comisia să aprecieze, pe de o parte, dacă aplicarea principiului echivalenței se baza pe o situație de fapt suficientă pentru a justifica corecția financiară propusă și, pe de altă parte, dacă era posibil să limiteze calculul dobânzilor în ceea ce privește dosarul Centramelk doar la cazul individual de fraude din respectivul dosar care făcuse efectiv obiectul unei proceduri de recuperare în anul 2006.

41 Prin scrisoarea din 2 aprilie 2013, Comisia a transmis autorităților olandeze concluziile sale finale (în continuare, „poziția finală”). Din această scrisoare rezultă că, în esență, Comisia și-a menținut poziția, astfel cum a fost redată pe scurt la punctele 37 și 38 de mai sus, referitoare la neregulile invocate și la corecțiile financiare preconizate. Ca răspuns la concluziile organului de conciliere, pe de o parte, Comisia a observat în esență că, în conformitate cu principiul echivalenței, recuperarea creanțelor Uniunii avute în vedere trebuia efectuată în același mod ca și în cazul taxelor naționale neplătite. Pe de altă parte, în ceea ce privește dosarul Centramelk, aceasta a precizat că, întrucât cazurile individuale de fraude din acest dosar trebuiau tratate în conformitate cu norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 și întrucât dobânzile trebuiau, ca accesoriu al creanței principale, să urmeze același regim, trebuia să se aplice, în conformitate cu norma menționată, o corecție financiară pentru dobânzile care nu făcuseră obiectul unei lichidări în exercițiul financiar 2006.

42 Prin scrisoarea din 15 aprilie 2013, autoritățile olandeze au prezentat observații cu privire la poziția finală și și-au exprimat dezacordul cu aceasta.

43 La data de 18 noiembrie 2013, Comisia a comunicat Regatului Țărilor de Jos un raport de sinteză în ceea ce privește rezultatele investigației efectuate între 15 și 17 septembrie 2008.

44 În aceste condiții, la data de 12 decembrie 2013, Comisia a adoptat Decizia de punere în aplicare 2013/763/UE de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli contractate de statele membre în cadrul secțiunii „Garantare” a FEOGA, în cadrul FEGA și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) (JO L 338, p. 81, denumită în continuare „decizia atacată”), prin care aceasta a aplicat în special o corecție financiară în temeiul dobânzilor nedeclarate aferente creanțelor anterioare în discuție în prezenta cauză.

Procedura și concluziile părților

45 Regatul Țărilor de Jos a introdus prezenta acțiune prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la data de 21 februarie 2014.

46 La propunerea judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a decis deschiderea procedurii orale.

47 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 21 aprilie 2015.

48 Regatul Țărilor de Jos solicită Tribunalului:

— cu titlu principal, anularea articolului 1 din decizia atacată și anexa la aceasta întrucât această dispoziție și această anexă privesc dobânzile care nu ar fi fost luate în calcul pentru un anumit număr de creanțe referitoare la prelevări suplimentare plătite tardiv și la restituiri la export primite în mod nejustificat în cuantum de 4 703 231,78 euro;

— cu titlu subsidiar, anularea articolului 1 din decizia atacată și a anexei la aceasta întrucât această dispoziție și această anexă privesc dobânzile care nu ar fi fost luate în calcul pentru un anumit număr de creanțe referitoare la prelevări suplimentare plătite tardiv în cuantum de 3 208 935,04 euro;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

49 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea Regatului Țărilor de Jos la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

50 În susținerea acțiunii, Regatul Țărilor de Jos invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe încălcarea obligației de motivare. Al doilea motiv, invocat cu titlu subsidiar, este întemeiat pe încălcarea articolului 13 alineatul (2) TUE sau pe aplicarea eronată a principiului echivalenței. Al treilea motiv, invocat cu titlu încă mai subsidiar, este întemeiat pe încălcarea principiului diligenței coroborat cu articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 729/70 și cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91.

51 Pe de o parte, trebuie precizat că, astfel cum reiese din înscrisurile depuse de Regatul Țărilor de Jos și cum a confirmat acesta din urmă ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, de care s-a luat act în procesul-verbal de ședință, primul și al doilea motiv sunt invocate în susținerea primului

capăt de cerere, formulat cu titlu principal (a se vedea punctul 48 de mai sus). În schimb, al treilea motiv de anulare, care are legătură doar cu corecțiile financiare aferente dosarului Centramelk, este invocat în susținerea celui de al doilea capăt de cerere, formulat cu titlu subsidiar (a se vedea punctul 48 de mai sus).

52 Pe de altă parte, trebuie observat că Regatul Țărilor de Jos a indicat, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, că prin intermediul primului motiv invocat în susținerea acțiunii, întemeiat formal pe încălcarea obligației de motivare care revine Comisiei, se urmărea în realitate contestarea temeiniciei motivării deciziei atacate, iar nu motivarea oficială. S-a luat act de această poziție în procesul-verbal de ședință.

53 Rezultă că primul motiv, dat fiind că vizează în definitiv contestarea temeiniciei deciziei atacate, se confundă, în esență, cu al doilea motiv invocat de Regatul Țărilor de Jos. Având în vedere aceste precizări obținute în ședință, nu mai este necesar, în speță, să se examineze motivul legat de încălcarea obligației de motivare consacrate la articolul 296 TFUE.

54 Trebuie analizat de la bun început al doilea motiv invocat de Regatul Țărilor de Jos.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea articolului 13 alineatul (2) TUE sau pe aplicarea eronată a principiului echivalenței

55 Prin intermediul celui de al doilea motiv, Regatul Țărilor de Jos reproșează Comisiei că a încălcat articolul 13 alineatul (2) TUE sau că a aplicat în mod greșit principiul echivalenței. Acest motiv este în mod formal structurat pe două aspecte.

56 Prin intermediul primului aspect al prezentului motiv, Regatul Țărilor de Jos susține, în esență, că prin încălcarea articolului 13 alineatul (2) TUE Comisia și-a depășit limitele atribuțiilor întrucât a aplicat o corecție financiară pentru nedeclararea dobânzilor referitoare la creanțele anterioare fără să existe vreo competență a Uniunii sau vreo obligație în dreptul Uniunii care să impună contabilizarea dobânzilor. Astfel, în primul rând, la momentul când au luat naștere creanțele anterioare, regulamentele sectoriale nu conțineau nicio obligație de contabilizare a dobânzilor. În al doilea rând, după cum ar rezulta, de altfel, din jurisprudența Curții, o astfel de obligație nu poate decurge din articolul 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. În al treilea rând, afirmația Comisiei potrivit căreia ar fi evident că dobânzile trebuie aplicate la momentul recuperării sumelor primite în mod necuvenit nu poate constitui o bază legală. Această obligație ar trebui să fie în fapt una explicită.

57 Prin intermediul celui de al doilea aspect al prezentului motiv, Regatul Țărilor de Jos reproșează Comisiei că a aplicat în mod eronat principiul echivalenței întrucât, în esență, la data faptelor, dreptul olandez nu prevedea nicio obligație de contabilizare a dobânzilor în litigii naționale de același tip, și anume în cazul recuperării unor subvenții naționale primite în mod nejustificat. În această privință, Regatul Țărilor de Jos consideră că poziția Comisiei potrivit căreia creanțele anterioare ar fi comparabile cu datorii fiscale pentru care dreptul olandez prevedea o obligație de contabilizare a dobânzilor este eronată. Astfel, în opinia sa, pe de o parte, creanțele anterioare și datoriile fiscale diferă atât prin natură, cât și prin finalitate. Pe de altă parte, întrucât Comisia susține că scopul recuperării creanțelor anterioare este identic cu scopul recuperării datoriilor fiscale, acesta afirmă că transferul la nivel european al veniturilor din recuperări este irelevant în ceea ce privește aplicarea principiului echivalenței, care vizează tratamentul egal, la nivel național, al creanțelor naționale și europene comparabile. În aceste condiții, acesta apreciază că nu a încălcat principiul echivalenței atunci când a tratat în mod diferit creanțele anterioare și datoriile fiscale.

58 Comisia contestă temeinicia acestor argumente formulate de Regatul Țărilor de Jos.

59 În ceea ce privește primul aspect al prezentului motiv, Comisia arată, în esență, că obligația de a percepe dobânzile decurge din coroborarea articolului 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 cu principiul echivalenței. În plus, ar fi logic și evident că, în cazul recuperării unei sume primite în mod nejustificat, dobânzile trebuie să fie recuperate, lucru ce ar fi confirmat de jurisprudență și de articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 729/70, în formularea sa rezultată din Regulamentul nr. 1287/95. Nerecuperarea dobânzilor la creanțele anterioare ar cauza un prejudiciu fondurilor.

60 În ceea ce privește al doilea aspect al prezentului motiv, Comisia susține, în esență, că principiul echivalenței impune calcularea unei dobânzi la creanțele anterioare, egală cu dobânda percepută de autoritățile olandeze în cadrul recuperării datoriilor fiscale. În opinia sa, recuperarea unui impozit neplătit este comparabilă cu recuperarea unei subvenții agricole acordate în mod nejustificat. Deși menționează că este ciudat că, la momentul situației de fapt, dreptul olandez nu prevedea nicio obligație de a percepe dobânzi la recuperarea subvențiilor agricole naționale, aceasta adaugă că, ținând seama de prejudiciul cauzat fondurilor prin neperceperea de dobânzi la creanțele anterioare, interpretarea restrictivă a noțiunii de obligație națională de același tip de către Regatul Țărilor de Jos nu poate fi reținută. De altfel, articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 729/70, în formularea rezultată din Regulamentul nr. 1287/95, ar indica o evidență, și anume faptul că unele dobânzi trebuie calculate la momentul recuperării unei sume primite în mod nejustificat.

61 Din expunerea argumentelor părților, realizată la punctele 55-60 de mai sus, rezultă că cele două aspecte ale prezentului motiv sunt legate în mod intrinsec. Astfel, pe de o parte, Regatul Țărilor de Jos contestă, prin intermediul acestor două aspecte, temeinicia corecției financiare aplicate în legătură cu nedeclararea dobânzilor aferente creanțelor anterioare, în esență, pentru motivul că la momentul când creanțele au luat naștere nu exista nicio obligație de contabilizare a dobânzilor aferente respectivelor creanțe, nici în temeiul dispozițiilor de drept al Uniunii (primul aspect), nici în temeiul principiului echivalenței (al doilea aspect). Pe de altă parte, contrar poziției susținute de Regatul Țărilor de Jos în ședință, ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, afirmația, făcută în cadrul primului aspect al prezentului motiv, potrivit căreia corecția financiară nu ar avea o bază legală în lipsa unei obligații în dreptul Uniunii de contabilizare a dobânzilor nu poate determina, presupunând că ar fi întemeiată, anularea în parte a deciziei atacate decât dacă s-ar dovedi, la finalul examinării celui de al doilea aspect al acestui motiv, că Regatul Țărilor de Jos nu era obligat să contabilizeze dobânzile nici în temeiul principiului echivalenței.

62 Prin urmare, este necesar să se examineze împreună cele două aspecte ale prezentului motiv, dat fiind că, de altfel, răspunzând la o întrebare adresată de Tribunal în ședință, Regatul Țărilor de Jos nu s-a opus unei astfel de examinări în comun.

63 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, astfel cum reiese din înscrisurile Comisiei și cum a precizat aceasta în ședință ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, Comisia și-a întemeiat corecția financiară aplicată Regatului Țărilor de Jos pentru dobânzile nedeclarate pe articolul 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 coroborat cu principiul echivalenței. Din cuprinsul acestor dispoziții și din acest principiu ar rezulta, în opinia sa, o obligație în sarcina acestui stat membru de a contabiliza dobânzi la creanțele anterioare.

64 Mai exact, în ceea ce privește obligația de contabilizare a dobânzilor aferente creanțelor anterioare, în esență, Comisia a considerat la momentul procedurii de lichidare că aceste dobânzi ar fi trebuit declarate în tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006 și că Regatul Țărilor de Jos era obligat să perceapă dobânzi la creanțele anterioare în temeiul principiului echivalenței. Mai precis, din poziția finală rezultă că recuperarea sumelor în cauză trebuia efectuată, în opinia Comisiei, în același mod ca în cazul taxelor naționale neachitate pentru care dreptul olandez prevedea contabilizarea de dobânzi. Distincția, astfel cum a fost trasată de Regatul Țărilor de Jos, dintre restituirile la export și prelevările suplimentare, pe de o parte, și taxele naționale, pe de altă parte, ar fi pur formală și de natură să compromită utilitatea principiului echivalenței, având în vedere regimurile lor juridice și obiectivele lor

diferite. Dimpotrivă, Comisia a considerat că, deși inițial restituirile la export și prelevările suplimentare erau în mod cert diferite de taxele naționale, totuși, odată calificate ca necuvenite, cele dintâi și-ar schimb natura și ar deveni sume care ar trebui recuperate și transferate ca venituri la bugetul Uniunii, alimentând astfel bugetul menționat în același fel cum ar face-o taxele prevăzute în dreptul național. Referitor la aceasta, Comisia a făcut trimitere la articolul 18 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 1605/2002. În ceea ce privește prelevările suplimentare la lapte, Comisia a adăugat că veniturile care proveneau din acestea constituiau resurse proprii ale Comunității potrivit articolului 2 din Decizia 70/243/CECO, CEE, Euratom din 21 aprilie 1970 privind înlocuirea contribuțiilor financiare ale statelor membre cu resurse proprii ale Comunităților (JO L 94, p. 19). Ar rezulta că, din punctul de vedere al Uniunii, finalitatea recuperării prelevărilor suplimentare și a restituirilor la export plătite în mod nejustificat ar fi identică cu cea a recuperării taxelor naționale, ceea ce ar induce echivalența procedurilor.

65 În aceste condiții, Comisia a aplicat o corecție financiară pentru dobânzile nedeclarate în ceea ce privește creanțele anterioare întrucât, din cauza neincluderii lor în tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006, aceste dobânzi nu au fost luate în considerare la lichidarea soldurilor principale ale creanțelor anterioare conform articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005.

66 Prin intermediul prezentului motiv, Regatul Țărilor de Jos contestă, în esență, temeiul acestei corecții financiare, nerecunoscând existența, în sarcina sa, a vreunei obligații de contabilizare a dobânzilor la creanțele anterioare. Acesta a dedus că, în lipsa unei astfel de obligații, Comisia nu putea să îi aplice o corecție financiară pentru astfel de dobânzi nedeclarate.

67 Pentru a examina, cu titlu principal, temeinicia deciziei atacate în lumina acestor argumente trebuie, așadar, să se verifice dacă exista, în speță, vreo obligație a Regatului Țărilor de Jos de a percepe dobânzi la creanțele anterioare.

68 Într-o primă etapă, trebuie arătat că, astfel cum convin părțile, de altfel, și cum au confirmat în ședință ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, fapt de care s-a luat act în procesul-verbal de ședință, regulamentele sectoriale nu prevedeau, în versiunile lor aplicabile în perioada în care au luat naștere creanțele anterioare, nicio obligație de a percepe dobânzi la aceste creanțe.

69 Astfel, trebuie amintit că creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare au luat naștere înainte de data de 1 aprilie 1993. Creanțele anterioare referitoare la restituirile la export au fost contractate înainte de data de 1 aprilie 1995.

70 Or, pe de o parte, în ceea ce privește prelevările suplimentare în sectorul laptelui, numai Regulamentul nr. 536/93 a prevăzut, la articolul 3 alineatul (4) și la articolul 4 alineatul (4), că, în cazul nerespectării termenului de plată stabilit prin dispozițiile menționate, sumele datorate ar fi purtătoare de dobândă anuală la un nivel stabilit de statul membru și care nu putea fi mai mic decât nivelul dobânzii aplicabil în cazul recuperării sumelor primite în mod nejustificat. Acest regulament a devenit aplicabil, potrivit articolului 10 al doilea paragraf,începând cu perioada de 12 luni care a început la 1 aprilie 1993. În schimb, Regulamentul nr. 1546/88, care a fost abrogat și înlocuit prin Regulamentul nr. 536/93, nu conținea nicio dispoziție referitoare la perceperea de dobânzi la momentul recuperării prelevărilor suplimentare plătite tardiv.

71 Pe de altă parte, în ceea ce privește restituirile la export, obligația beneficiarului, în cazul unei plăți necuvenite, de a rambursa, pe lângă suma primită în mod nejustificat, dobânzi la acest cuantum a fost instituită prin articolul 11 alineatul (3) din Regulamentul nr. 3665/87, în versiunea sa rezultată din Regulamentul nr. 2945/94. Acest din urmă regulament era aplicabil, potrivit articolului 2 al doilea paragraf, exporturilor pentru care formalitățile menționate la articolul 3 sau la articolul 25 din Regulamentul nr. 3665/87 fuseseră îndeplinite începând cu data de 1 aprilie 1995. În schimb, în ceea

ce privește restituirile la export primite în mod nejustificat și pentru care formalitățile fuseseră îndeplinite anterior datei de 1 aprilie 1995, Regulamentul nr. 3665/87 nu conținea nicio obligație în sarcina beneficiarului de a rambursa dobânzi la sumele primite în mod nejustificat.

72 În a doua etapă, în ceea ce privește dispozițiile articolului 32 din Regulamentul nr. 1290/2005, în primul rând, trebuie arătat că acest articol privește obligațiile statelor membre în legătură cu recuperarea sumelor de la beneficiarii care au săvârșit nereguli sau au dat dovadă de neglijență (Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctul 35).

73 Mai exact, pe de o parte, conform articolului 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1290/2005, sumele recuperate ca urmare a existenței unei nereguli sau neglijențe și dobânda aferentă acestora vor fi vărsate agenției de plăți și păstrate de aceasta ca venit destinat FEGA în luna în care au fost încasați banii.

74 Potrivit jurisprudenței, articolul 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1290/2005 prevede astfel că dobânzile aferente sumelor recuperate ca urmare a existenței unei nereguli sau neglijențe vor fi vărsate agenției de plăți și vor fi păstrate de aceasta ca venit destinat FEGA în luna în care au fost încasați banii. Cu toate acestea, dispoziția menționată, care cuprinde doar o simplă regulă de transfer bugetar al unor asemenea venituri, nu prevede însă obligația ca statele membre să aplice dobânzi la astfel de sume recuperate (Hotărârea din 29 martie 2012, Pfeifer & Langen, C-564/10, Rep., EU:C:2012:190, punctul 44).

75 Pe de altă parte, articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 privește situațiile particulare în care statul membru nu a recuperat sumele, fie în decurs de patru ani de la constatarea administrativă sau judiciară, fie în decurs de opt ani de la inițierea unei acțiuni la o instanță națională. În astfel de situații, 50 % din consecințele financiare ale nerecuperării vor fi suportate, potrivit dispoziției menționate, de statul membru în cauză și 50 % de bugetul Uniunii (Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctul 36).

76 Potrivit jurisprudenței, distribuția în cote egale a responsabilității financiare între statul membru în cauză și bugetul Uniunii prevăzută la articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 se aplică tuturor incidentelor de natură financiară generate de nerecuperarea sumelor nelegal plătite, printre care se numără în special sumele principale și dobânzile aferente acestora care ar fi trebuit să fie vărsate în temeiul articolului 32 alineatul (1) din același regulament (a se vedea în acest sens Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctele 39, 41 și 44).

77 În consecință, Comisia este, în principiu, abilitată să includă, în sumele datorate în temeiul articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005, dobânzile aferente creanțelor pentru care recuperarea nu a avut loc în termenul de patru sau de opt ani, după caz, stabilit de dispoziția menționată (a se vedea în acest sens Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctul 46).

78 Cu toate acestea, este necesar să se arate că includerea în sumele datorate, în conformitate cu articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005, a dobânzilor aferente creanțelor pentru care recuperarea nu a avut loc în termenul de patru sau de opt ani, după caz, stabilit de dispoziția menționată depinde obligatoriu de existența, în cazul în speță, a unei obligații a statului membru în cauză de a aplica dobânzi la sumele respective. Având în vedere jurisprudența menționată la punctul 76 de mai sus, consecințele financiare ale nerecuperării sumelor în discuție, în sensul dispoziției menționate, pot să acopere atât cuantumul principal al acestor sume, cât și dobânzile numai dacă o astfel de obligație există.

79 Rezultă de asemenea că aplicarea, în speță, a unei corecții financiare pentru dobânzile nedeclarate aferente creanțelor anterioare depinde de existența unei astfel de obligații în sarcina Regatului Țărilor de Jos.

80 În al doilea rând, trebuie arătat că articolul 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 nu conține nicio obligație în sarcina statelor membre de a aplica dobânzi la creanțele care trebuie recuperate.

81 Astfel, în primul rând, pe de o parte, ca și articolul 8 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul nr. 729/70, la care face referire Comisia, în versiunea sa rezultată din Regulamentul nr. 1287/95, articolul 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1290/2005 conține, după cum s-a menționat deja la punctul 74 de mai sus, doar o simplă regulă de transfer bugetar al sumelor recuperate ca urmare a existenței unei nereguli sau neglijențe, fără să prevadă o obligație a statelor membre de a aplica dobânzi la astfel de sume recuperate.

82 Pe de altă parte, este necesar să se aprecieze că articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 nu instituie nici o obligație ca statele membre să aplice dobânzi la sumele care trebuie recuperate, din moment ce această dispoziție nu conține decât o normă de partajare a responsabilității financiare în ceea ce privește consecințele nerecuperării sumelor în cauză dincolo termenele menționate la această dispoziție.

83 Această interpretare a articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 se impune cu atât mai mult cu cât, potrivit jurisprudenței, dispoziția menționată trebuie privită în lumina articolului 32 alineatul (1) din același regulament, care constituie cadrul general în materie de rambursare către Uniune a sumelor datorate ca urmare a unei nereguli sau a unei neglijențe în utilizarea fondurilor (Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctul 41). Or, după cum rezultă din cuprinsul punctelor 74 și 81 de mai sus, această din urmă dispoziție nu poate fi interpretată în sensul că impune statelor membre o obligație de a aplica dobânzi la sumele recuperate.

84 În al doilea rând, această interpretare a dispozițiilor articolului 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 nu este contestată prin considerațiile formulate la punctul 44 din Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus (EU:T:2010:154), citată de Comisie.

85 Desigur, Tribunalul a apreciat la punctul 44 din Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus (EU:T:2010:154), că din preambulul Regulamentului nr. 1290/2005 și în special din considerentele (25) și (26) ale regulamentului menționat rezultă că sistemul coresponsabilității financiare instituit prin articolul 32 alineatul (5) din acest regulament urmărește protejarea intereselor financiare ale bugetului Uniunii, imputând statului membru în cauză o parte a sumelor datorate ca urmare a existenței unor nereguli care nu au fost recuperate într-un termen rezonabil și că obligația de a recupera dobânzile ajunse la scadență între constatarea neregulii și recuperarea efectivă a sumelor în discuție are caracter compensatoriu, întrucât dobânzile vizează prejudiciul suferit temporar de bugetul Uniunii ca urmare a neperceperii unei creanțe contabilizate în favoarea sa. Tribunalul a dedus de aici că excluderea dobânzilor din suma care trebuie recuperată și, implicit, reducerea sumei imputate statului membru în cauză ar fi incompatibile cu protecția intereselor financiare ale bugetului Uniunii, care suportă, așadar, cea mai mare parte a consecințelor financiare ale nerecuperării, în termene rezonabile, a unor sume datorate ca urmare a unor nereguli.

86 Totuși, contrar observațiilor Comisiei, este necesar să se arate că din aceste considerații nu se poate deduce consacrarea unui principiu general potrivit căruia statele membre ar fi obligate să aplice dobânzi la momentul recuperării sumelor datorate ca urmare a existenței unei nereguli, de care ar trebui să se țină cont la aplicarea articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. Astfel, din cuprinsul punctului 48 din aceeași Hotărâre Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus (EU:T:2010:154), rezultă că Tribunalul s-a pronunțat, în această hotărâre, numai asupra problemei dacă dobânzile ar trebui luate în considerare în temeiul articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1209/2005, dar nu a fost chemat să statueze asupra temeiului însuși al obligației de a percepe dobânzi.

87 Comisia nu poate invoca nici punctul 45 din Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus (EU:T:2010:154). Fără îndoială, Tribunalul a subliniat „că principiul potrivit căruia dobânzile sunt accesoriul sumei principale și urmează regimul contabil al acesteia are o valoare generală în cadrul reglementării referitoare la bugetul Uniunii, astfel cum o dovedește articolul 86 alineatul (1) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2342/2002, care prevede că, «[f]ără să aducă atingere vreunei dispoziții speciale derivate din aplicarea reglementărilor sectoriale, orice creanță neplătită […] este purtătoare de dobândă»”. Cu toate acestea, pe de o parte, trebuie subliniat că simplul fapt că dobânzile sunt accesoriul sumei principale nu poate constitui temeiul existenței în speță al unei obligații în sarcina Regatului Țărilor de Jos de contabilizare a dobânzilor. Pe de altă parte și în orice caz, este necesar să se observe că, în duplica sa, Comisia s-a limitat la a reproduce considerațiile formulate de Tribunal la punctul 45 din hotărârea sus-menționată, fără a trage vreo concluzie utilă în speță, și că în niciun moment, nici în cursul procedurii administrative, nici în fața Tribunalului, Comisia nu s-a întemeiat pe articolul 86 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2342/2002, presupunând că această dispoziție era aplicabilă în împrejurările din prezenta cauză.

88 În orice caz, trebuie subliniat că interpretarea în sens invers, potrivit căreia din textul articolului 32 alineatele (1) și (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 ar decurge o obligație a statelor membre de a aplica dobânzi la momentul recuperării sumelor datorate din cauza unor nereguli și, prin urmare, includerea automată a acestor dobânzi în consecințele financiare menționate la alineatul (5) al acestei dispoziții, ar contraveni interpretării date de Curte alineatului (1) al acestei dispoziții, astfel cum a fost amintită la punctele 74 și 81 de mai sus și de care trebuie, după cum reiese din cuprinsul punctului 83 de mai sus, să se țină cont la interpretarea alineatului (5) al aceleiași dispoziții.

89 Trebuie de asemenea adăugat că, în ceea ce privește principiul însuși al perceperii dobânzilor menționate la articolul 32 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1290/2005, Curtea, întemeindu-se pe articolul 4 alineatul (2) din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/95 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale [Uniunii] (JO L 312, p. 1, Ediție specială, 01/vol. 1, p. 166), potrivit căruia, în esență, retragerea avantajului obținut în mod nejustificat poate fi majorată de asemenea cu dobândă dacă se prevede acest lucru, nu a consacrat niciun principiu general în temeiul căruia recuperarea unor avantaje primite în mod nejustificat ar fi însoțită în mod necesar de perceperea de dobânzi. Dimpotrivă, după ce a înlăturat existența unei astfel de obligații în dispozițiile relevante ale regulamentelor aplicabile, Curtea a căutat o astfel de obligație în dreptul național pentru a face aplicarea principiului echivalenței (a se vedea în acest sens Hotărârea Pfeifer & Langen, punctul 74 de mai sus, EU:C:2012:190, punctele 41-47).

90 Pe de altă parte, trebuie subliniat că însăși Comisia a remarcat în ședință că articolul 32 din Regulamentul nr. 1290/2005 justifică aplicarea unei corecții financiare pentru dobânzile nedeclarate aferente creanțelor anterioare numai coroborat cu principiul echivalenței, astfel cum reiese, în esență, din cuprinsul punctului 63 de mai sus.

91 Într-o a treia etapă, având în vedere că nici în regulamentele sectoriale, nici în Regulamentul nr. 1290/2005 nu există nicio obligație de a aplica dobânzi la creanțele anterioare, trebuie, așadar, să se stabilească dacă în speță o asemenea obligație putea să se întemeieze în mod valabil pe principiul echivalenței.

92 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 325 alineatul (2) TFUE, pentru a combate frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, statele membre sunt obligate să adopte aceleași măsuri pe care le adoptă pentru a combate frauda care aduce atingere propriilor lor interese financiare (Hotărârea din 28 octombrie 2010, SGS Belgium și alții, C-367/09, Rep., EU:C:2010:648, punctul 40, Hotărârea Pfeifer & Langen, punctul 74 de mai sus, EU:C:2012:190, punctul 52, și Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson, C-617/10, Rep., EU:C:2013:105, punctul 26). Rezultă că, potrivit jurisprudenței, statele membre sunt obligate ca, în lipsa unei reglementări a Uniunii și atunci când dreptul lor național prevede perceperea de dobânzi în cadrul recuperării unor avantaje de același tip primite în mod nejustificat de la bugetul lor național, să perceapă în mod

similar dobânzi la momentul recuperării unor avantaje primite în mod nejustificat de la bugetul Uniunii (Hotărârea Pfeifer & Langen, punctul 74 de mai sus, EU:C:2012:190, punctul 52). Este necesar să se considere că situația este aceeași în ceea ce privește sarcinile financiare pe care administrațiile statelor membre au obligația să le perceapă în numele Uniunii (a se vedea în acest sens și prin analogie Hotărârea din 27 martie 1980, Meridionale Industria Salumi și alții, 66/79, 127/79 și 128/79, Rec., EU:C:1980:101, punctul 17).

93 În speță, pe de o parte, după cum s-a menționat la punctul 63 de mai sus, este cert că, în cursul procedurii administrative, Comisia a apreciat, în esență, că recuperarea creanțelor în cauză trebuia efectuată, potrivit principiului echivalenței, în același mod ca în cazul taxelor naționale neachitate. Această poziție este, în esență, întemeiată pe o interpretare extinsă, contestată de Regatul Țărilor de Jos prin intermediul celui de al doilea aspect al prezentului motiv, a noțiunii de avantaj de același tip în sensul jurisprudenței citate la punctul 92 de mai sus. Pe de altă parte, Comisia a evidențiat în ședință că, potrivit informațiilor furnizate de Regatul Țărilor de Jos în cursul procedurii administrative, există o posibilitate, conform dreptului privat olandez, de a recupera dobânzile la creanțele constituite din subvenții agricole naționale acordate în mod nelegal, posibilitate de care această instituție s-a prevalat cu titlu subsidiar.

94 În aceste condiții, este necesar să se verifice dacă recuperarea creanțelor anterioare poate fi considerată comparabilă cu recuperarea taxelor naționale neachitate în lumina jurisprudenței amintite la punctul 92 de mai sus, înainte să se examineze, dacă este cazul, argumentația formulată în subsidiar de Comisie, astfel cum a fost rezumată la punctul 93 de mai sus.

95 În primul rând, în ceea ce privește comparabilitatea creanțelor anterioare cu creanțele fiscale naționale, trebuie, având în vedere caracteristicile lor, să se analizeze în mod separat creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare și creanțele anterioare referitoare la restituirile la export.

96 În primul rând, în ceea ce privește creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare, pe de o parte, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, sistemul de prelevări suplimentare urmărește restabilirea echilibrului dintre cerere și ofertă pe piața laptelui, caracterizată prin excedente structurale, prin intermediul unei limitări a producției de lapte. Această măsură se înscrie, așadar, în cadrul obiectivelor de dezvoltare rațională a producției de lapte, precum și, contribuind la o stabilizare a venitului populației agricole în cauză, în cel al menținerii unui nivel de trai echitabil pentru această populație (Hotărârea din 17 mai 1988, Erpelding, 84/87, Rec., EU:C:1988:245, punctul 26, Hotărârea din 25 martie 2004, Cooperativa Lattepiù și alții, C-231/00, C-303/00 și C-451/00, Rec., EU:C:2004:178, punctul 73, și Hotărârea Azienda Agricola Ettore Ribaldi și alții, C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00-C-491/00 și C-497/00-C-499/00, Rec., EU:C:2004:179, punctul 57). Prelevarea suplimentară asupra laptelui constituie o restricție care rezultă din normele de politică a piețelor sau de politică structurală (Hotărârile Cooperativa Lattepiù și alții, citată anterior, EU:C:2004:178, punctul 74, și Azienda Agricola Ettore Ribaldi și alții, citată anterior, EU:C:2004:179, punctul 58). Aceasta se numără printre intervențiile destinate regularizării piețelor agricole și este afectat la finanțare de cheltuielile din sectorul laptelui. În consecință, pe lângă obiectivul său evident de a obliga producătorii de lapte să respecte cantitățile de referință care le-au fost atribuite, prelevarea suplimentară are și un scop economic prin faptul că vizează să procure Comunității fondurile necesare comercializării producției obținute de producători cu depășirea cotelor lor (Hotărârea Cooperativa Lattepiù și alții, citată anterior, EU:C:2004:178, punctul 75, Hotărârea Azienda Agricola Ettore Ribaldi și alții, citată anterior, EU:C:2004:179, punctul 59, și Hotărârea din 15 iulie 2004, Gerekens și Procola, C-459/02, Rec., EU:C:2004:454, punctul 37).

97 În consecință, deși, după cum afirmă, în esență Comisia, prelevările suplimentare au rolul de a procura fonduri bugetului Uniunii, totuși, astfel cum a arătat Regatul Țărilor de Jos, respectivele prelevări se caracterizează prin funcția lor de regularizare a piețelor agricole.

98 În schimb, astfel cum a susținut, în esență, Regatul Țărilor de Jos, taxele sau redevențele care fac parte dintr-un sistem de impunere național, percepute în totalitate de la populație, se caracterizează prin funcția lor primordială, dacă nu chiar exclusivă, care constă în generarea de venituri la bugetul național. În plus, în speță, Comisia nici nu a demonstrat, nici nu a afirmat că taxele olandeze de care a ținut cont pentru a aplica principiul echivalenței urmăreau vreun obiectiv similar celui urmărit de prelevările suplimentare, și anume regularizarea pieței.

99 Rezultă că, după cum susține, în esență, Regatul Țărilor de Jos, funcția de regularizare a pieței, proprie prelevărilor suplimentare, nu are nicio legătură cu taxele naționale. În plus, astfel cum susține Regatul Țărilor de Jos, prelevările agricole sunt percepute de la o categorie strict delimitată de persoane impozabile, iar nu de la întreaga populație, și veniturile din prelevările suplimentare sunt alocate finanțării cheltuielilor din sectorul laptelui și, mai precis, comercializării producției obținute de producători cu depășirea cotelor lor.

100 Or, prin analogie cu jurisprudența potrivit căreia, pentru a aplica principiul echivalenței, trebuie să se verifice similitudinea acțiunilor întemeiate pe încălcarea dreptului Uniunii cu cele întemeiate pe încălcarea dreptului intern sub aspectul obiectului, al cauzei și al elementelor esențiale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 19 iulie 2012, Littlewoods Retail și alții, C-591/10, Rep., EU:C:2012:478, punctul 31 și jurisprudența citată), este necesar să se aprecieze, în ceea ce privește, în speță, verificarea similitudinii creanțelor Uniunii cu creanțele naționale, că, având în vedere funcția și alocarea speciale ale prelevărilor suplimentare, creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare nu pot fi considerate creanțe echivalente, de același tip, cu creanțele fiscale naționale.

101 Pe de altă parte și în orice caz, chiar presupunând că rezultă din jurisprudență că nu se poate exclude că, astfel cum susține, în esență, Comisia, prelevările suplimentare, ca sarcini financiare pe care administrațiile statelor membre sunt însărcinate să le perceapă în numele Uniunii, pot fi considerate comparabile cu taxele sau cu redevențele naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 iulie 1994, Milchwerke Köln/Wuppertal, C-352/92, Rec., EU:C:1994:294, punctul 23 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 15 ianuarie 2004, Penycoed, C-230/01, Rec., EU:C:2004:20, punctele 36 și 37 și jurisprudența citată), ar trebui adăugat că și în această ipoteză ar trebui să se verifice dacă respectivele taxe sau redevențe naționale sunt echivalente cu sau de același tip cu prelevările suplimentare (a se vedea în acest sens Hotărârea din 27 mai 1993, Peter, C-290/91, Rec., EU:C:1993:220, punctul 11).

102 Or, în speță, astfel cum reiese, în esență, din cuprinsul punctului 98 de mai sus, la dosar nu există niciun element din care să rezulte că Comisia a urmărit să verifice dacă în cadrul taxelor și al redevențelor instituite în temeiul dreptului olandez existau taxe sau redevențe de același tip precum prelevările suplimentare.

103 În aceste condiții, este necesar să se concluzioneze că în mod eronat Comisia a apreciat că creanțele anterioare referitoare la prelevările suplimentare trebuie tratate în același mod precum datoriile fiscale.

104 În al doilea rând, în ceea ce privește unele creanțe anterioare referitoare la restituirile la export, trebuie arătat că, potrivit jurisprudenței, sistemul de restituiri la export urmărește să permită exportul produselor europene, care, altfel, nu ar mai fi rentabil pentru operator (a se vedea Hotărârea din 19 noiembrie 1998, Franța/Comisia, C-235/97, Rec., EU:C:1998:556, punctul 80 și jurisprudența citată).

105 Restituirile la export erau finanțate, conform articolului 1 alineatul (2) litera (a) din Regulamentele nr. 729/70 și 1258/1999, prin secțiunea „Garantare” a FEOGA și sunt finanțate, conform articolului 3 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 1290/2005, aplicabil de la 1 ianuarie 2007, prin FEGA.

106 Astfel, prin natura lor, restituirile la export, care constituie un avantaj acordat agricultorilor, se deosebesc de taxele naționale, după cum a indicat, de altfel, Comisia în cursul procedurii administrative și în ședință. Astfel, în timp ce primele sunt finanțate de la bugetul Uniunii, ultimele alimentează bugetul național.

107 Comisia a apreciat însă, în cursul procedurii de lichidare, că creanțele referitoare la restituirile la export primite în mod nejustificat de agricultori și care trebuie recuperate de statul membru în cauză sunt comparabile cu datoriile fiscale, din moment ce, în esență, sumele recuperate se fac venit la bugetul Uniunii, astfel încât ele ar alimenta acest buget la fel cum taxele naționale alimentează bugetul statului membru în cauză. În opinia sa, efectul util al principiului echivalenței impune să se aplice, așadar, creanțelor anterioare același tratament în ceea ce privește perceperea de dobânzi la momentul recuperării ca și în cazul datoriilor fiscale.

108 Or, această analiză a Comisiei este incompatibilă cu jurisprudența citată la punctul 92 de mai sus, potrivit căreia statele membre sunt obligate ca, în lipsa unei reglementări a Uniunii, să perceapă dobânzi pentru avantajele primite în mod nejustificat de la bugetul Uniunii în cazul în care dreptul lor național prevede perceperea de dobânzi în cadrul recuperării unor avantaje de același tip primite în mod nejustificat de la bugetul lor național.

109 Desigur, trebuie arătat, după cum a procedat și Comisia, că sumele primite în mod nejustificat și restituite constituie venituri, în temeiul articolului 18 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 1605/2002, alocate pentru a finanța cheltuieli specifice.

110 Cu toate acestea, deși sumele referitoare la restituirile la export acordate în mod nejustificat și recuperate se fac astfel venit la bugetul Uniunii, nu este mai puțin adevărat că sumele care corespund respectivelor restituiri la export nu ar fi trebuit niciodată să fie primite de agricultori.

111 Altfel spus, spre deosebire de recuperarea unor taxe naționale, prin rambursarea restituirilor la export nedatorate nu se alimentează în mod special bugetul Uniunii, ci se restituie sumele care nu ar fi trebuit să fie niciodată acordate.

112 În lumina celor ce precedă, este necesar să se concluzioneze că în mod nelegal Comisia a considerat creanțele anterioare referitoare la restituirile la export ca fiind comparabile cu creanțele fiscale.

113 Concluziile formulate la punctele 103 și 112 de mai sus nu pot fi repuse în discuție de argumentele Comisiei întemeiate pe faptul că, în esență, o interpretare strictă a noțiunii de avantaje de același tip, în temeiul căreia recuperarea taxelor naționale neplătite și recuperarea creanțelor anterioare nu ar fi considerate comparabile, ar ignora atât prejudiciul suferit de bugetul Uniunii din cauza neperceperii de dobânzi, cât și efectul util al principiului echivalenței.

114 În această privință, pe de o parte, este necesar să se arate că, desigur, s-a statuat deja că recuperarea dobânzilor ajunse la scadență între momentul constatării unei nereguli și recuperarea efectivă a sumelor în cauză are caracter compensatoriu întrucât dobânzile privesc prejudiciul suferit temporar de bugetul Uniunii ca urmare a neperceperii unei creanțe contabilizate în favoarea sa (Hotărârea Italia/Comisia, punctul 37 de mai sus, EU:T:2010:154, punctul 44).

115 Pe de altă parte, este de asemenea adevărat că, în conformitate cu articolul 325 alineatul (2) TFUE, amintit la punctul 92 de mai sus, pentru a combate frauda care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, statele membre sunt obligate să adopte aceleași măsuri pe care le adoptă pentru a combate frauda care aduce atingere propriilor lor interese financiare.

116 Totuși, o interpretare extensivă a noțiunii de avantaj de același tip, astfel cum a fost sugerată de Comisie, se dovedește, din cauza domeniului său de aplicare deosebit de larg, incompatibilă cu premisele aplicării principiului echivalenței, care joacă un rol, astfel cum reiese cu claritate din

Hotărârea Pfeifer & Langen, punctul 74 de mai sus (EU:C:2012:190, punctul 45), doar în lipsa unei reglementări sectoriale care să prevadă recuperarea dobânzilor. În plus, rezultă în mod neechivoc din jurisprudența citată la punctul 92 de mai sus că statele membre sunt obligate să perceapă în mod similar dobânzi la momentul recuperării unor avantaje primite în mod nejustificat de la bugetul Uniunii numai atunci când dreptul național prevede perceperea de dobânzi în cadrul recuperării unor avantaje de același tip primite în mod nejustificat de la bugetul național.

117 Or, interpretarea extensivă propusă de Comisie ar însemna, în definitiv, să se considere că, și în contextul aplicării principiului echivalenței, trebuie să se perceapă întotdeauna dobânzi atunci când veniturile din recuperarea sumelor datorate sunt transferate la bugetul Uniunii în sensul articolului 18 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 1605/2002, cu condiția ca dreptul național să prevadă perceperea de dobânzi într-o procedură de recuperare a oricărui tip de avantaje naționale primite în mod nejustificat sau de taxe naționale neachitate, fără a ține seama de comparabilitatea lor cu creanțele Uniunii în cauză.

118 Această considerație se impune cu atât mai mult prin analogie cu o jurisprudență constantă potrivit căreia principiul echivalenței nu poate fi interpretat nici în sensul că obligă un stat membru să extindă regimul său de prescripție mai favorabil la toate acțiunile introduse în restituirea taxelor sau a redevențelor percepute cu încălcarea dreptului Uniunii (Hotărârea din 15 septembrie 1998, Edis, C-231/96, Rec., EU:C:1998:401, punctul 36, și Hotărârea din 28 noiembrie 2000, Roquette Frères, C-88/99, Rec., EU:C:2000:652, punctul 29), nici în sensul că obligă un stat membru să extindă regimul său intern mai favorabil la toate acțiunile introduse într-un anumit domeniu de drept (a se vedea Hotărârea Littlewoods Retail și alții, punctul 100 de mai sus, EU:C:2012:478, punctul 31 și jurisprudența citată).

119 În lumina considerațiilor care precedă, este necesar să se concluzioneze că în mod greșit Comisia a apreciat că creanțele anterioare puteau fi comparate cu datoriile fiscale. Prin urmare, Comisia a dedus de aici de asemenea în mod greșit existența, în temeiul principiului echivalenței, a unei obligații în sarcina autorităților olandeze de contabilizare a dobânzilor la creanțele anterioare.

120 În aceste condiții, în al doilea rând, trebuie să se interpreteze argumentul formulat cu titlu subsidiar de Comisie în ședință și întemeiat, în esență, pe faptul că aplicarea unei corecții financiare pentru dobânzile nedeclarate aferente creanțelor anterioare era justificată întrucât dreptul privat olandez prevedea o posibilitate de a recupera dobânzi referitoare la subvenții agricole naționale acordate în mod nejustificat, în sensul că, aplicând principiul echivalenței, astfel de dobânzi ar fi putut fi obținute la recuperarea creanțelor anterioare.

121 În această privință, trebuie amintit că, în cadrul controlului de legalitate menționat la articolul 263 TFUE, Tribunalul are competența de a se pronunța în acțiuni formulate pentru motive de necompetență, de încălcare a unor norme fundamentale de procedură, de încălcare a tratatului sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia ori de abuz de putere. Articolul 264 TFUE prevede că, în cazul în care acțiunea este întemeiată, actul contestat este declarat nul și neavenit. Așadar, Tribunalul nu poate substitui, în orice situație, motivarea autorului actului atacat cu propria sa motivare (a se vedea Hotărârea din 28 februarie 2013, Portugalia/Comisia, C-246/11 P, EU:C:2013:118, punctul 85 și jurisprudența citată).

122 În speță, mai întâi, rezultă din elementele dosarului că, în scrisoarea din 11 februarie 2011, trimisă ca răspuns la procesul-verbal al reuniunii bilaterale, autoritățile olandeze au evocat, pe de o parte, inexistența în dreptul public olandez a vreunei obligații de a aplica dobânzi în cazul recuperării subvențiilor agricole naționale alocate în mod nejustificat și, pe de altă parte, posibilitatea de a obține totuși astfel de dobânzi în temeiul dreptului privat olandez. Respectivele autorități au precizat însă în scrisoarea menționată că această posibilitate nu era, în practică, deloc pusă în aplicare.

123 În continuare, trebuie arătat că, în cursul procedurii administrative, Comisia nu a formulat niciun argument pe baza acestei pretinse posibilități izvorâte din dreptul privat olandez pentru a-și justifica concluzia că Regatul Țărilor de Jos era obligat să contabilizeze dobânzi pentru creanțele anterioare.

124 Astfel, în urma contestării temeiniciei corecției financiare de către autoritățile olandeze, pe de o parte, în comunicarea oficială, Comisia a indicat că creanțele Uniunii nu pot fi tratate într-un mod mai puțin favorabil decât o creanță națională. Aceasta a concluzionat în esență că, dacă la momentul faptelor Regatul Țărilor de Jos impunea dobânzi la recuperarea unei creanțe naționale precum creanțele fiscale sau subvențiile naționale alocate în mod nejustificat, același lucru trebuie făcut și în cazul recuperării creanțelor Uniunii. Pe de altă parte, rezultă fără echivoc din observațiile trimise de Comisie în cadrul procedurii de conciliere, din poziția finală și din raportul de sinteză că Comisia a apreciat că creanțele anterioare trebuiau comparate cu datoriile fiscale naționale.

125 În sfârșit, trebuie adăugat că, în ședință, Comisia a recunoscut că această pretinsă posibilitate de a obține dobânzi în temeiul dreptului privat olandez nu a făcut obiectul discuțiilor dintre părți în cursul procedurii administrative.

126 Din aceste elemente rezultă că corecția financiară aplicată de Comisie pentru dobânzile nedeclarate aferente creanțelor anterioare este, în esență, întemeiată pe considerația că aceste creanțe erau comparabile cu datoriile fiscale, astfel încât, din moment ce se percepeau dobânzi la recuperarea acestora din urmă, trebuiau contabilizate dobânzi și în cazul celor dintâi. În schimb, Comisia nu și-a întemeiat nicicând această concluzie pe considerația că, din moment ce exista o posibilitate de a se obține dobânzi pentru creanțele naționale rezultate din subvenții agricole naționale acordate în mod nejustificat, Regatul Țărilor de Jos ar fi trebuit să contabilizeze dobânzile în litigiu pentru creanțele anterioare.

127 Or, în aceste condiții, luarea în considerare, în acest stadiu, a unei asemenea posibilități, presupunând că este dovedită, de a obține dobânzi în temeiul dreptului privat olandez și aprecierea privind problema dacă o astfel de posibilitate constituia un temei suficient pentru a recunoaște, în temeiul principiului echivalenței, o obligație în sarcina Regatului Țărilor de Jos de a contabiliza dobânzi pentru creanțele anterioare ar însemna, în definitiv, să se realizeze o substituire a motivelor din decizia atacată pe care însă Tribunalul nu o poate face, astfel cum reiese de jurisprudența amintită la punctul 121 de mai sus.

128 În consecință, argumentația Comisiei formulată în ședință cu titlu subsidiar trebuie înlăturată fără a fi necesară pronunțarea cu privire la admisibilitatea sa, deoarece a fost formulată pentru prima dată în ședință.

129 În lumina celor ce precedă, trebuie admis al doilea motiv invocat de Regatul Țărilor de Jos în totalitate. Întrucât acest motiv vine în susținerea capătului de cerere principal, acesta din urmă trebuie admis.

130 Totuși, Tribunalul apreciază că este oportun să se examineze, cu titlu suplimentar, al treilea motiv invocat de Regatul Țărilor de Jos, din moment ce s-a menționat că acest motiv vine în susținerea celui de al doilea capăt de cerere, formulat cu titlu subsidiar (a se vedea punctul 51 de mai sus).

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului diligenței coroborat cu articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 729/70 și cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91

131 Prin intermediul celui de al treilea motiv, Regatul Țărilor de Jos reproșează Comisiei că a încălcat principiul diligenței coroborat cu articolul 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 729/70 și cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91, întrucât nu a adoptat, înainte de data de 16 octombrie 2006, decizia referitoare la creanțele vizate în dosarul Centramelk, imputând aceste creanțe Comunității. În această privință, în primul rând, se arată că Comisia ar fi trebuit să țină cont în timp util de informațiile furnizate de autoritățile olandeze mai ales prin scrisoarea din 4 octombrie 2006. Dat fiind

că din aceste informații rezulta că, cu excepția unui singur caz dintre cele nouă cazuri individuale de fraude cuprinse în dosarul Centramelk, creanțele în cauză ar fi fost irecuperabile, ceea ce, de altfel, se dovedise deja la data comunicării speciale din 10 iulie 2003, Comisia ar fi trebuit să adopte o decizie înainte de 16 octombrie 2006 în ceea ce privește opt dintre aceste cazuri. În orice caz, aceasta ar fi trebuit să își motiveze refuzul de a adopta o astfel de decizie. Or, scrisoarea din 23 octombrie 2006 ar fi total nemotivată. În al doilea rând, Regatul Țărilor de Jos susține că, în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea deciziei atacate, Comisia a omis își reconsidere poziția și s-a limitat să facă referire la poziții anterioare devenite caduce. Aceasta nu ar fi dat deloc dovadă de diligență, în special în ceea privește procedura de conciliere. În al treilea rând, Regatul Țărilor de Jos susține, ca răspuns la afirmația Comisiei potrivit căreia prezentul motiv ar fi inadmisibil, că nu i se poate reproșa că nu a formulat o acțiune împotriva Deciziei 2007/327, din moment ce aceasta privea doar suma principală, iar nu dobânzile.

132 Comisia a afirmat în replică, în esență, că al treilea motiv este inadmisibil și, în orice caz, nefondat.

133 Cu titlu introductiv, trebuie arătat mai întâi că, în ceea ce privește creanțele vizate în dosarul Centramelk, Comisia a aplicat, în Decizia 2007/327, norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. Rezultă, în această privință, din scrisoarea din 21 februarie 2006 că, potrivit serviciilor Comisiei, recuperarea acestor era încă în curs la data acestei scrisori. În scrisoarea din 23 octombrie 2006, Comisia a informat, de altfel, autoritățile olandeze cu privire la faptul că nu fusese încă adoptată nicio decizie în legătură cu respectivul dosar și că în cazurile nesoluționate înainte de 16 octombrie 2006 se vor aplica dispozițiile articolului 32 din Regulamentul nr. 1290/2005.

134 În continuare, în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea deciziei atacate, părțile au discutat în special cu privire la aplicarea articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în cazul dobânzilor aferente creanțelor vizate în dosarul Centramelk. Această problemă a fost ridicată în special în fața organului de conciliere.

135 În raportul său, organul de conciliere a subliniat printre altele că dosarul Centramelk fusese soluționat în anul 2006 în temeiul articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. În acest context, deși a menționat că reexaminarea Deciziei 2007/327, care devenise definitivă, era imposibilă, organul de conciliere ridica problema dacă era posibilă limitarea calculului dobânzilor doar la cazul individual de fraude cuprins în dosarul menționat, care a făcut efectiv obiectul unei proceduri de recuperare în anul 2006, cu eliminarea celorlalte cazuri din acest dosar, referitoare la societăți care erau în faliment, în dizolvare sau fără active cu mult înaintea aplicării normei rezultate din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. În concluzie, organul de conciliere a solicitat printre altele Comisiei să evalueze această ultimă problemă.

136 În sfârșit, Comisia a examinat această problemă în cadrul poziției finale, precum și în cadrul raportului de sinteză. În această privință, a subliniat mai întâi că, potrivit articolului 32 alineatul (6) litera (b) din Regulamentul nr. 1290/2005, un stat membru poate decide să nu inițieze procedura de recuperare în cazul în care recuperarea se dovedește imposibilă din cauza insolvenței debitorului, înregistrată și recunoscută în conformitate cu dreptul național al acestui stat membru. Or, dat fiind că Regatul Țărilor de Jos nu a înscris în tabelul din anexa III la Regulamentul nr. 885/2006 pentru anul financiar 2006 niciuna dintre cele nouă creanțe vizate în dosarul Centramelk ca fiind irecuperabile, acestor creanțe trebuia, în opinia Comisiei, să li se aplice norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005. În continuare, Comisia a înlăturat argumentul întemeiat pe faptul că opt dintre cele nouă creanțe vizate în dosarul menționat deveniseră irecuperabile chiar dinainte de adoptarea deciziei de lichidare pentru anul financiar 2006 și trebuiau excluse din calculul dobânzilor. În această privință, Comisia a subliniat că norma menționată instituia o partajare a responsabilității financiare între Uniune și statul membru în cauză pentru creanțele a căror recuperare nu avusese loc într-un termen de patru sau de opt ani de la data primei constatări administrative sau judiciare. Or, potrivit Comisiei, referitor la informațiile furnizate de autoritățile olandeze, caracterul irecuperabil al creanței nu fusese stabilit înaintea acestei limite temporale decât în două dintre cele nouă cazuri

individuale de fraude în discuție. În plus, aceasta a adăugat că, în contextul unei investigații efectuate în anul 2003, serviciile sale concluzionaseră că recuperarea creanțelor vizate în acest dosar era încă în curs. În sfârșit, Comisia, în lumina acestor considerații și întrucât dobânzile constituiau accesoriul creanțelor principale, a aplicat norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în privința dobânzilor aferente tuturor creanțelor vizate în dosarul Centramelk.

137 Examinarea prezentului motiv trebuie efectuată tocmai în lumina acestor precizări.

138 În primul rând, Regatul Țărilor de Jos susține că Comisia nu a dat dovadă de diligență întrucât a omis să adopte, înainte de data de 16 octombrie 2006, o decizie în ceea ce privește creanțele vizate în dosarul Centramelk sau, cel puțin, să își motiveze refuzul de a adopta o astfel de decizie înainte de data respectivă.

139 Mai precis, Regatul Țărilor de Jos invocă în cererea introductivă că în mod greșit Comisia a omis „[să adopte] înainte de data de 16 octombrie 2006 [o] decizie referitoare la creanțe urmărite care făcuseră deja obiectul [comunicării speciale din 10 iulie 2003] prin care s-a urmărit ca soldul să fie imputat […] Comunității”. De asemenea, în replică, reproșează Comisiei că nu a adoptat, înainte de data de 16 octombrie 2006, o decizie „referitoare la [dosarul] Centramelk pe baza căreia creanțele irecuperabile în [opt] din [nouă cazuri individuale de fraude] vizate rămâneau în sarcina Comunității” și că această instituție „ar fi putut și ar fi trebuit, încă dinainte de […] data de 16 octombrie 2006 […], în ceea ce privește [respectivele opt cazuri individuale de fraude], să decidă că consecințele financiare [trebuiau] să fie imputate Comunității, conform articolului 8 alineatul (2) din Regulamentul nr. 729/70 coroborat cu articolul 5 alineatul (2) din Regulamentul nr. 595/91”. Pe de altă parte, acesta adaugă că scrisoarea din 23 octombrie 2006 este total nemotivată.

140 Rezultă, așadar, din înscrisurile depuse de Regatul Țărilor de Jos că, astfel cum acesta a confirmat, de altfel, în ședință ca răspuns la o întrebare adresată de Tribunal, aspect cu privire la care s-a luat act prin procesul-verbal de ședință, deși argumentele invocate în susținerea celui de al treilea motiv sunt prezentate formal ca motive prin care se solicită anularea în parte a deciziei atacate, ele vizează însă și aplicarea articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în privința creanțelor vizate în dosarul Centramelk.

141 Or, este cert că, astfel cum s-a arătat la punctul 133 de mai sus, prin Decizia 2007/327, Comisia a aplicat printre altele creanțelor vizate în dosarul Centramelk norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005.

142 În această privință, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, o decizie care nu a fost atacată de destinatar în termenele prevăzute la articolul 263 TFUE devine definitivă în privința acestuia (a se vedea Hotărârea din 14 septembrie 1999, Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, Rec., EU:C:1999:407, punctul 57 și jurisprudența citată). Această jurisprudență se întemeiază în special pe considerația că termenele de formulare a unei acțiuni urmăresc garantarea securității juridice, pentru a se evita repunerea în discuție pe termen nelimitat a actelor Uniunii care produc efecte juridice, precum și pe cerințele privind buna administrare a justiției și economia procedurii (Hotărârea Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, citată anterior, EU:C:1999:407, punctul 61).

143 Or, în speță, este cert că Regatul Țărilor de Jos era, astfel cum reiese din articolul 3 din Decizia 2007/327, destinatarul acestei decizii și că nu a formulat o acțiune în anulare împotriva acestei decizii.

144 În consecință, având în vedere jurisprudența amintită la punctul 142 de mai sus, Decizia 2007/327 a devenit definitivă în privința Regatului Țărilor de Jos.

145 Prin urmare, Regatul Țărilor de Jos, care ar fi putut, în cazul unei eventuale acțiuni în anulare împotriva Deciziei 2007/327, să conteste aplicarea articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în privința creanțelor vizate în dosarul Centramelk, s-a privat de orice posibilitate de a

o contesta ulterior, după expirarea termenului de introducere a acțiunii împotriva acestei decizii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 5 iulie 2012, Grecia/Comisia, T-86/08, Rep., EU:T:2012:345, punctul 50).

146 Astfel, a permite Regatului Țărilor de Jos, în cadrul prezentei acțiuni, să invoce argumente referitoare la inexistența, anterior datei de 16 octombrie 2006, a unei decizii în legătură cu creanțele vizate în dosarul Centramelk și, implicit, la includerea creanțelor menționate în Decizia 2007/327, deși nimic nu îl împiedica să conteste această decizie printr-o acțiune în anulare, ar însemna să i se permită să încalce termenul de introducere a acțiunii împotriva Deciziei 2007/327 (a se vedea prin analogie Hotărârea Grecia/Comisia, punctul 145 de mai sus, EU:T:2012:345, punctul 53).

147 În consecință, trebuie declarate inadmisibile argumentele întemeiate pe faptul că Comisia ar fi trebuit să adopte o decizie referitoare la creanțele vizate în dosarul Centramelk înainte de data de 16 octombrie 2006.

148 Această concluzie nu este repusă în discuție prin argumentul formulat de Regatul Țărilor de Jos întemeiat pe faptul că nu i se poate reproșa că nu a formulat o acțiune împotriva Deciziei 2007/327 întrucât aceasta se referea doar la cuantumul principal al creanțelor vizate în dosarul Centramelk, iar nu la dobânzi.

149 În această privință, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, aplicarea strictă a reglementării Uniunii care stabilește termenele procedurale răspunde cerinței securității juridice și necesității de a evita orice discriminare sau orice tratament arbitrar în administrarea justiției (Hotărârea Grecia/Comisia, punctul 145 de mai sus, EU:T:2012:345, punctul 54; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța din 16 noiembrie 2010, Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert/Comisia, C-73/10 P, Rep., EU:C:2010:684, punctul 49 și jurisprudența citată).

150 Or, a admite argumentul Regatului Țărilor de Jos și a-i permite acestuia să conteste în prezent legalitatea considerațiilor care figurează în Decizia 2007/327 numai pentru motivul că, prin decizia atacată, în privința dobânzilor aferente creanțelor vizate prin Decizia 2007/327 s-a aplicat ulterior articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 ar însemna să se permită acestui stat membru să eludeze termenul de introducere a acțiunii și ar fi, în consecință, contrar finalității acestui termen, astfel cum s-a amintit la punctul 149 de mai sus.

151 În lumina considerațiilor care precedă, trebuie înlăturate ca inadmisibile argumentele Regatului Țărilor de Jos prin care se urmărește să se demonstreze lipsa de diligență a Comisiei rezultată din omisiunea eronată de a adopta, înainte de data de 16 octombrie 2006, o decizie referitoare la creanțele vizate în dosarul Centramelk.

152 În al doilea rând, Regatul Țărilor de Jos reproșează Comisiei că nu a dat dovadă de diligență nici în cursul procedurii administrative care a condus la adoptarea deciziei atacate. În opinia acestuia, deși atât autoritățile sale, cât și organul de conciliere au criticat poziția Comisiei, aceasta a „omis să își reconsidere poziția, limitându-se să facă trimitere la unele dintre pozițiile sale anterioare, devenite între timp caduce datorită informațiilor noi” și nu a „luat în serios procedura de conciliere”.

153 În această privință, este necesar să se observe că, astfel cum reiese din rezumatul poziției finale și al raportului de sinteză ale Comisiei de la punctul 136 de mai sus, aceasta și-a reafirmat, în esență, poziția potrivit căreia în cazul creanțelor vizate în dosarul Centramelk trebuia aplicată, în Decizia 2007/327, norma rezultată din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 și a înlăturat, în acest context, argumentul întemeiat pe faptul că s-a demonstrat încă din anul 2006 că în opt dintre cele nouă cazuri individuale de fraude cuprinse în dosarul menționat creanțele erau irecuperabile. În plus, în aceste condiții și întrucât dobânzile aferente creanțelor vizate în acest dosar constituiau

accesoriul lor, Comisia a apreciat ca fiind necesare aplicarea respectivei normei și impunerea unei corecții financiare Regatului Țărilor de Jos reprezentând 50 % din dobânzile aferente creanțelor amintite.

154 Rezultă de aici că în mod corect Comisia a examinat problema dacă anumite creanțe vizate în dosarul Centramelk puteau fi excluse din calculul dobânzilor. În special, aceasta a analizat și a înlăturat în mod explicit susținerea potrivit căreia se dovedise încă din anul 2006 că în opt dintre cele nouă cazuri individuale de fraude cuprinse în dosarul menționat creanțele erau irecuperabile, precum și propunerea de a exclude din corecția financiară dobânzile aferente celor opt cazuri individuale de fraude.

155 În consecință, Comisia a avut cunoștință de argumentele invocate de Regatul Țărilor de Jos și de întrebările formulate de organul de conciliere și le-a analizat cu atenție, chiar dacă nu le-a considerat convingătoare. În aceste condiții, nu poate exista o încălcare a principiului diligenței (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 mai 2000, Belgia/Comisia, C-242/97, Rec., EU:C:2000:255, punctele 92 și 93).

156 Această concluzie nu este repusă în discuție de argumentul Regatului Țărilor de Jos întemeiat pe faptul că Comisia a omis să își reconsidere poziția, limitându-se să facă trimitere la unele dintre pozițiile sale anterioare devenite între timp caduce datorită informațiilor noi.

157 Astfel, pe de o parte, faptul că Comisia și-a reafirmat în special poziția sa anterioară, contestată de Regatul Țărilor de Jos, potrivit căreia, în contextul investigației efectuate în anul 2003, serviciile sale concluzionaseră că recuperarea creanțelor vizate în dosarul Centramelk era încă în curs nu constituie o lipsă de diligență din partea Comisiei în analiza argumentelor formulate de acesta. Dimpotrivă, acest fapt constituie o simplă expresie a dezacordului dintre părți în ceea ce privește numărul suficient de elemente luat în considerare în vederea lichidării respectivelor creanțe. Prin urmare, din aceleași motive ca și cele care figurează la punctul 155 de mai sus, aceasta nu poate constitui o lipsă de diligență din partea Comisiei.

158 Pe de altă parte, având în vedere considerațiile exprimate la punctele 142-146 de mai sus, trebuie adăugat că constatarea Comisiei potrivit căreia recuperarea creanțelor vizate în dosarul Centramelk era încă în curs a condus mai ales la aplicarea, în privința acestor creanțe, a normei rezultate din articolul 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 și la includerea lor în Decizia 2007/327 (a se vedea punctul 133 de mai sus) și că această constatare, precum și constatările efectuate și considerațiile emise de Comisie în acest sens au devenit definitive în privința Regatului Țărilor de Jos în condițiile în care acesta nu a formulat o acțiune în anulare împotriva deciziei menționate. În consecință, este necesar să se considere că Comisia se putea întemeia în mod rezonabil și fără a da dovadă de lipsă de diligență pe aceste elemente în procedura care a condus la adoptarea deciziei atacate.

159 Pe de altă parte, trebuie arătat că Comisia a justificat aplicarea articolului 32 alineatul (5) din Regulamentul nr. 1290/2005 în cazul dobânzilor aferente creanțelor vizate în dosarul Centramelk prin faptul că respectivele dobânzi trebuiau, ca accesoriu al acestor creanțe, să urmeze tratamentul aplicat lor. Or, se impune constatarea faptului că Regatul Țărilor de Jos nu contestă în niciun fel această considerație.

160 În aceste condiții, trebuie înlăturate ca nefondate argumentele Regatului Țărilor de Jos întemeiate pe faptul că Comisia ar fi dat dovadă de lipsă de diligență atunci când a omis să ia în considerare argumentele formulate, în cursul procedurii, de către acest stat membru în legătură cu dobânzile aferente creanțelor vizate în dosarul Centramelk.

161 Ținând cont de cele ce precedă, al treilea motiv trebuie respins în parte ca inadmisibil și în parte ca nefondat.

162 Având în vedere toate considerațiile care precedă și în special concluzia de la punctul 129 de mai sus, decizia atacată trebuie anulată în ceea ce privește corecția financiară aplicată de Comisie Regatului Țărilor de Jos în cuantum de 4 703 231,78 euro, cu titlu de dobânzi nedeclarate aferente creanțelor anterioare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

163 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Regatului Țărilor de Jos.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia de punere în aplicare 2013/763/UE a Comisiei din 12 decembrie 2013 de excludere de la finanțarea de către Uniunea Europeană a anumitor cheltuieli contractate de statele membre în cadrul secțiunii „Garantare” a Fondului european de orientare și garantare agricolă (FEOGA), în cadrul Fondului european de garantare agricolă (FEGA) și în cadrul Fondului european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR), în ceea ce privește corecția financiară aplicată Regatului Țărilor de Jos în cuantum de 4 703 231,78 euro cu titlu de dobânzi nedeclarate aferente unor creanțe referitoare la prelevări suplimentare plătite tardiv și anterioare datei de 1 aprilie 1993, precum și la restituiri la export primite în mod nejustificat și anterioare datei de 1 aprilie 1995.

2) Comisia Europeană suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, și pe cele efectuate de Regatul Țărilor de Jos.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 24 noiembrie 2015.

Semnături